

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3368/2022
20.04.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Цветановић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Драган Марковић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговора о поклону, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 16/21 од 09.11.2021. године, у седници одржаној 20.04.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 16/21 од 09.11.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 16/21 од 09.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П 209/20 (2017) од 29.09.2020. године, ставом првим изреке, утврђено је да су ништави и без правног дејства уговор о поклону оверен пред Општинским судом у Пожаревцу под Ов 2649/98 од 25.05.1998. године и анекс уговора о поклону оверен пред Општинским судом у Пожаревцу под Ов 2691/98 од 27.05.1998. године, закључени између тужиоца као поклонодавца и туженог као поклонопримца. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се утврди да је тужени дужан признати да су ништави и без правног дејства уговор о поклону оверен пред Општинским судом у Пожаревцу под Ов 2649/98 од 25.05.1998. године и анекс уговора о поклону оверен пред Општинским судом у Пожаревцу под Ов 2691/98 од 27.05.1998. године, закључени између тужиоца као поклонодавца и туженог као поклонопримца. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 90.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 16/21 од 09.11.2021. године, ставом првим изреке, жалба туженог је одбијена и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за наканду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне

примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20). Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Питање фиктивности уговора и примена одговарајућег материјалног права зависи од утврђене стварне воље уговарача и садржине права и обавеза из уговора, а што је чињенично питање у сваком конкретном случају. Тужени у ревизији није пружио доказ о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији, као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Осим тога разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења ништавости уговора о поклону поднета је 21.03.2017. године, а означена вредност предмета спора је 10.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић